

Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

V Olomouci dne 14. 5. 2018

počet stran/listů/příloh: 17/9/0

Oprávněná úřední osoba pro podepisování: Mgr. Šárka Calábková

Rozhodnutí

Krajský úřad Olomouckého kraje, odbor majetkový, právní a správních činností (dále jen „odvolací orgán“) příslušný podle § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb. o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, § 89 odst. 1 a § 178 odst. 2 věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl o odvolání xx xx (dále jen „odvolatel“), ze dne 16. 4. 2018 (doplněném podáním ze dne 25. 4. 2018), které bylo odvolacímu orgánu předloženo dne 30. 4. 2018 a které směřuje proti rozhodnutí statutárního města Prostějova vydanému na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), takto:

1. Podle § 90 odst. 4 správního řádu se rozhodnutí statutárního města Prostějova ze dne 3. 4. 2018 čj. PVMU 51451/2018 19 **zrušuje v části výroku**, kterou byla odmítnuta žádost odvolatele ze dne 16. 3. 2018 **v bodě 1 v rozsahu** jména a příjmení uchazeče, který podal přihlášku do předmětného výběrového řízení a který je uveden ve Zprávě o posouzení uchazečů ve výběrovém řízení ze dne 25. 10. 2016 v seznamu uchazečů pod číslem 11 **a řízení se v této části zastavuje.**
2. Podle § 90 odst. 5 správního řádu se rozhodnutí statutárního města Prostějova ze dne 3. 4. 2018 čj. PVMU 51451/2018 19 **potvrzuje v části výroku**, kterou byla odmítnuta žádost odvolatele ze dne 16. 3. 2018 **v bodě 1 v rozsahu** jména a příjmení uchazečů, kteří podali přihlášku do předmětného výběrového řízení a kteří jsou uvedeni ve Zprávě o posouzení uchazečů ve výběrovém řízení ze dne 25. 10. 2016 v seznamu uchazečů pod čísly 2, 3, 7, 8, 12, 13, 14, 15, 16 a 17 a **odvolání** odvolatele směřující proti této části výroku se **zamítá.**
3. Podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu se rozhodnutí statutárního města Prostějova ze dne 3. 4. 2018 čj. PVMU 51451/2018 19 **zrušuje v části výroku**, kterou byla odmítnuta žádost odvolatele ze dne 16. 3. 2018 **v bodech 2, 3, 6 a v bodě 7** v rozsahu poskytnutí informace o výši udělených odměn **a věc se v této části vrací** tomuto povinnému subjektu k novému projednání.

O d ů v o d n ě n í

Odvolací orgán obdržel dne 30. 4. 2018 prostřednictvím statutárního města Prostějova (dále jen „povinný subjekt“) odvolání odvolatele směřující proti rozhodnutí o odmítnutí části žádosti o poskytnutí informací, a to spolu se spisovým materiálem v dané věci.

Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že se odvolatel svým podáním ze dne 16. 3. 2018 obrátil na povinný subjekt se žádostí podle zákona o svobodném přístupu k informacím, která co do své struktury byla rozdělena do 8 bodů, v jejichž rámci odvolatel požádal o zaslání následujících informací:

„1. seznamu uchazečů přihlášených do výběrového řízení na post ředitele příspěvkové organizace KINO METRO 70 Prostějov

2. všech životopisů těchto uchazečů

3. všech písemných koncepcí či jiných vizí, které předložili, tito uchazeči v tomto výběrovém řízení

4. protokolů o rozhodování výběrové komise v tomto VŘ

5. důvodové zprávy pro usnesení Rady města Prostějova, kterým byla do funkce jmenována xxxxxxxxxxxx

6. informace o výši platu ředitelky příspěvkové organizace KINO METRO 70 Prostějov v jednotlivých měsících jejího působení ve funkci až k dnešnímu dni

7. seznamu všech odměn, které byly ředitelce této příspěvkové organizace uděleny, vždy postačí výše, měsíc a odůvodnění této zvláštní odměny a rozhodnutím, kterým k tomu došlo

8. všech výtek, které byly ze strany Statutárního města Prostějova jako zřizovatele vůči ředitelce této příspěvkové organizace vzneseny“.

Dopisem ze dne 19. 3. 2018 čj. PVMU 45028/2018 19 vyzval povinný subjekt odvolatele k doplnění výše uvedené žádosti, a to s ohledem na nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 ze dne 17. 10. 2017. Odvolatel toto doplnění žádosti zaslal povinnému subjektu (prostřednictvím datové schránky) dne 20. 3. 2018.

Povinný subjekt rovněž vyzval osoby, jejichž osobních údajů se žádost dotýká, k podání vyjádření k žádosti odvolatele o poskytnutí informací (jedná se o dopisy datované dnem 19. 3. 2018).

Dopisem ze dne 3. 4. 2018 čj. PVMU 44612/2018 19 poskytl povinný subjekt odvolateli část informací požadovaných v žádosti ze dne 16. 3. 2018. Tento dopis byl zaslán i dotčeným osobám. Současně dne 3. 4. 2018 vydal povinný subjekt pod čj. PVMU 51451/2018 19 rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti, které bylo zasláno odvolateli i dotčeným osobám.

Dne 16. 4. 2018 obdržel povinný subjekt od odvolatele podání nazvané „Odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti spojené se Stížností na postup povinného subjektu při vyřizování žádosti“. Dne 25. 4. 2018 pak povinný subjekt obdržel podání odvolatele navazující na jeho předchozí a označené jako „Doplnění Odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti“. Obě tato podání předložil povinný subjekt

odvolacímu orgánu dne 30. 4. 2018, a to spolu se spisovým materiálem a svým vyjádřením.

Po prostudování spisového materiálu a posouzení právně relevantních skutečností dospěl odvolací orgán k následujícím zjištěním a závěrům.

V první řadě odvolací orgán konstatuje, že se v tomto rozhodnutí zabýval výlučně odvoláním odvolatele ze dne 16. 4. 2018 směřujícím proti napadenému rozhodnutí povinného subjektu a jeho doplněním provedeným podáním ze dne 25. 4. 2018. Pokud jde o odvolatelovu stížnost (obsaženou v podání ze dne 16. 4. 2018), která směřuje proti postupu povinného subjektu při vyřizování bodů 4 a 5 žádosti odvolatele ze dne 16. 3. 2018, tato je předmětem samostatného rozhodnutí nadřízeného orgánu.

Již v úvodu považuje odvolací orgán za nutné se vypořádat s výtkou uvedenou v úvodu odvolání. Odvolatel v ní poněkud ironicky poukazuje na skutečnost, že napadení rozhodnutí bylo vydáno (cit.): „*jen 3 dny po zákonné lhůtě*“. Tuto výtku je nutno hodnotit jako zcela neoprávněnou, a to z následujících důvodů. Rozhodnutí podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím (dále též „InfZ“) se vydává ve lhůtě pro vyřízení žádosti, tedy ve lhůtě 15 dnů ode dne přijetí žádosti. Žádost odvolatele byla přijata (doručena) 16. 3. 2018. Ode dne 17. 3. 2018 tedy začala běžet lhůta pro vydání rozhodnutí, přičemž její konec připadl na sobotu 31. 3. 2018. Z obecných právních principů pro počítání lhůt přitom plyne, že připadne-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den. Tím bylo v posuzovaném případě úterý 3. 4. 2018. Vzhledem k povaze dané lhůty jako lhůty procesní přitom stačilo, aby tento poslední den bylo rozhodnutí vypraveno (srov. např. rozsudek NSS čj. 4 As 55/2007-84), což povinný subjekt učinil (dokonce v ten samý den bylo rozhodnutí odvolateli i doručeno). Je tedy nutno konstatovat, že povinný subjekt vydal napadené rozhodnutí v zákonné lhůtě a výtku odvolatele tedy není na místě.

- a) Co se týče bodu 1 žádosti odvolatele o poskytnutí informací, povinný subjekt ho v napadeném rozhodnutí odmítl v rozsahu (cit.): „poskytnutí informace o uchazečích, kteří podali do předmětného výběrového řízení přihlášky a kteří jsou uvedeni ve Zprávě o posouzení uchazečů ve výběrovém řízení ze dne 25. 10. 2016 v seznamu uchazečů pod číslem 2-3, 7, 8, 11-17“. Povinný subjekt tedy učinil předmětem odmítnutí i jméno a příjmení vítězné uchazečky, tedy uchazečky uvedené v dotčeném seznamu pod číslem 11, přestože současně svým dopisem ze dne 3. 4. 2018 čj. PVMU 44612/2018 19 odvolateli tyto údaje sdělil. Za dané situace, kdy rozhodnutí o odmítnutí jména a příjmení vítězné uchazečky nemělo být vůbec vydáno, pak nezbylo odvolacímu orgánu, než rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výroku č. 1 tohoto rozhodnutí o odvolání, tj. na základě § 90 odst. 4 správního řádu zrušit výrok napadeného rozhodnutí povinného subjektu v adekvátní části a řízení v této části zastavit.
- b) Pokud jde o odmítnutí poskytnutí jména a příjmení uchazečů, kteří podali do předmětného výběrového řízení přihlášky a kteří jsou uvedeni ve Zprávě o posouzení uchazečů ve výběrovém řízení ze dne 25. 10. 2016 v seznamu uchazečů pod číslem 2, 3, 7, 8, 12-17, odvolací orgán je na základě důkladného posouzení věci nucen konstatovat, že neshledal v této části napadeného rozhodnutí žádnou vadu, pro kterou by bylo nutno rozhodnutí o odmítnutí vymezených informací zrušit a věc vrátit (v dané části) povinnému

subjektu k novému projednání. Jinými slovy, odvolací orgán na základě provedeného řízení dospěl k závěru, že přezkoumávané rozhodnutí povinného subjektu v části zabývající se odmítnutím jména a příjmení uchazečů, kteří podali do předmětného výběrového řízení přihlášky a kteří jsou uvedeni ve Zprávě o posouzení uchazečů ve výběrovém řízení ze dne 25. 10. 2016 v seznamu uchazečů pod čísly 2, 3, 7, 8, 12-17, naplňuje požadavky, které na ně klade právní řád.

Z výroku napadeného rozhodnutí je zcela zřetelné, že povinný subjekt odmítá poskytnout požadované informace, které se týkají několika konkrétních osob, přičemž identifikace těchto osob je zcela správně provedena nepřímou, a to s využitím odkazu na pořadové číslo v seznamu uchazečů, jež podali přihlášku, který je obsažen ve Zprávě o posouzení uchazečů ve výběrovém řízení ze dne 25. 10. 2016. Jmenovaná zpráva, kterou odvolatel obdržel od povinného subjektu v anonymizované podobě dopisem ze dne 3. 4. 2018 čj. PVMU 44612/2018 19, totiž obsahuje ve své úvodní části seznam, v němž jsou uvedena (pod body 1 až 18) příjmení a jména uchazečů, kteří podali přihlášku do dotčeného výběrového řízení. Pakliže je tedy z povahy věci vyloučeno, aby byla v rozhodnutí povinného subjektu provedena přímá identifikace osob, jejichž údaje (žádané odvolatelem) jsou znepřístupňovány, zcela logicky se nabízí způsob identifikace naznačený výše. Z výroku napadeného rozhodnutí je dále zjevné, že povinný subjekt odmítá vymezený rozsah předmětné žádosti na základě § 8a InfZ a § 5 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“).

Odvolací orgán tedy s ohledem na výše uvedené konstatuje, že výrok napadeného rozhodnutí splňuje náležitosti uvedené v § 68 odst. 2 správního řádu.

Pokud jde o odůvodnění napadeného rozhodnutí, v jeho úvodní části uvádí povinný subjekt argumenty vedoucí k jím vyslovenému závěru, že odvolatelem požadované informace v podobě jména a příjmení uchazeče výběrového řízení jsou osobními údaji ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. S tímto závěrem, jakož i argumenty uvedenými na jeho podporu, se odvolací orgán plně ztotožňuje, přičemž ani odvolatel ve svém odvolání vůči takovému závěru nic nenamítá. Spor mezi odvolatelem a povinným subjektem ovšem vyvolává otázka, zda lze takové osobní údaje poskytnout.

Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, povinný subjekt při svém postupu vedoucím k odmítnutí dotčené části žádosti vyšel z ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, podle kterého *je správce povinen zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny; zpracovávat k jinému účelu lze osobní údaje jen pokud k tomu dal subjekt údajů předem souhlas*. Povinný subjekt uvádí, že v posuzovaném případě byly předmětné osobní údaje shromážděny pouze za účelem výběrového řízení na danou pozici. Ve vztahu k citovanému ustanovení se vyjádřil i sám odvolatel, který v odvolání uvádí, že podle jeho názoru musí povinný subjekt poskytnout osobní údaje uchazečů, neboť jde o splnění jeho právní povinnosti jako správce osobních údajů ve smyslu zmíněného § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů. Odvolatel dále uvádí, že (cit.): *„Tato právní povinnost vyplývá z povahy povinného subjektu, tedy orgánu veřejné moci a povinného subjektu pro účel zákona č. 106/1999 Sb.,*

o svobodném přístupu k informacím. Zákon na tuto situaci pamatuje, je dán právní důvod informace poskytnout. Uchazeči museli s tímto právním ustanovením a eventuální možností odtajnění jejich jména počítat. Interpretace provedená odvolatelem je podle přesvědčení odvolacího orgánu zcela chybná. Oním účelem, za kterým byly požadované informace shromážděny, je nutno v posuzovaném případě skutečně chápat provedení výběrového řízení na příslušnou pozici. Kdyby povinný subjekt výběrové řízení na danou pozici nevypisoval, jmény a příjmení osob vymezených ve výroku napadeného rozhodnutí by nedisponoval a nijak je nezpracovával. Předmětné ustanovení zákona o ochraně osobních údajů nelze vykládat tak, že oním účelem je zároveň i poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť při takovém výkladu by pak byly veškeré osobní údaje fyzických osob předané povinným subjektům automaticky poskytnutelné a zcela by tak postrádaly význam limity stanovené předmětným zákonem na ochranu osobních údajů. Vedle zákonné úpravy na ochranu osobních údajů by se pak také stala zcela bezpředmětnou i zákonná úprava výjimek pro poskytnutí osobních údajů bez souhlasu subjektu údajů. V žádném případě se tak nelze ztotožnit ani s konstatováním odvolatele, že uchazeči museli s eventuální možností odtajnění jejich jména počítat.

Jak dále vyplývá z odůvodnění rozhodnutí i z podkladů založených ve spise, povinný subjekt obeslal osoby specifikované ve výroku napadeného rozhodnutí (dále jen „dotčení účastníci“) s cílem zjistit jejich stanovisko k žádosti odvolatele. Tomuto postupu povinného subjektu nelze nic vytknout. Je totiž nutno uvést, že souhlas subjektu údajů je dle systematiky zákona o ochraně osobních údajů (viz § 5 odst. 1 písm. f/, § 5 odst. 2 první věta) i Směrnice 95/46/ES základním právním titulem správce pro zpracování osobních údajů. Tento přístup vyplývá i z filozofie a koncepce celé právní úpravy ochrany osobních údajů, kdy zásah do soukromí jednotlivce, který zpracování osobních údajů vždy představuje, by měl být přípustný primárně tehdy, pokud s tím daný člověk souhlasí; sekundárně potom, pokud právo jednotlivce na ochranu soukromí je převáženo legitimním právním zájmem jiného subjektu (státu, smluvního partnera atd.), popřípadě je vyváženo jiným základním právem garantovaným na stejné právní úrovni.

Někteří dotčení účastníci na základě výše zmíněného obeslání vyjádřili výslovně svůj nesouhlas s poskytnutím osobních údajů týkajících se jejich osoby (jedná se o uchazeče uvedené v předmětném seznamu pod č. 2, 3, 15, 17), někteří své stanovisko nesdělili (jedná se o uchazeče uvedené v předmětném seznamu pod č. 7, 8, 12, 13, 14, 16).

S ohledem na uvedenou skutečnost se tak dále povinný subjekt zcela správně zabýval otázkou možnosti zpracování osobních údajů bez souhlasu dotčených účastníků na základě ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů. Uvedené zákonné ustanovení vymezuje (v písmenech a/ až g/) výjimky pro zpracování (a tedy i poskytnutí) osobních údajů bez souhlasu subjektu údajů. Povinný subjekt na základě posouzení aplikovatelnosti jednotlivých písmen předmětného zákonného ustanovení dospěl k závěru, že v posuzovaném případě nelze aplikovat žádnou z těchto zákonných výjimek, a tudíž že není možné poskytnout požadované osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů. Speciální pozornost přitom povinný subjekt zaměřil na výjimky obsažené v písm. e) a f) tohoto zákonného ustanovení (tedy na v praxi často

aplikované výjimky).

Podle § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů může správce zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů, pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života. Povinný subjekt v odůvodnění svého rozhodnutí při posuzování otázky aplikovatelnosti předmětného ustanovení v prvé řadě uvedl, že (cit.): *„Zájmem správce údajů v daném případě bylo mít k dispozici kontaktní údaje uchazečů pouze pro potřebu identifikace a provedení výběrového řízení, nikoliv další činnost.“* Je tedy zřejmé, že povinný subjekt (coby správce dotčených osobních údajů) neshledal vůči sobě samému naplnění podmínky nezbytnosti zpracování pro ochranu práv či právem chráněných zájmů ve smyslu předmětného zákonného ustanovení. Jak dále plyne z odůvodnění napadeného rozhodnutí, povinný subjekt se zabýval rovněž otázkou, zda zpracování daných osobních údajů je nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů jiné, tedy třetí osoby. V této souvislosti zejména uvedl, že (cit.): *„Správní orgán má za to, že znalost osobních údajů osob účastnících se výběrového řízení podáním přihlášky, nemůže žádným způsobem působit jako ochrana práv či oprávněných zájmů třetích osob. Je výlučnou pravomocí správního orgánu a v tomto případě i rady města (souhlas se jmenováním na pozici ředitele/ředitelky), aby rozhodovali o výběru nejúspěšnějšího a nejvhodnějšího uchazeče o obsazovaný post a o vzniku jeho pracovního poměru... Veřejnost v žádném případě nemůže vstupovat do žádné části jakéhokoli výběrového řízení posuzováním konkrétních osob, které se výběrového řízení účastní, především s ohledem na skutečnost, že nebyla účastna průběhu výběrového řízení. Znalost konkrétních jmen osob, které přihlášku podaly, tazateli neumožní jakkoliv s takovou informací nakládat způsobem, který by měl ochránit jeho práva či jeho oprávněné zájmy.“* Z citované části textu je zřejmé, že povinný subjekt neshledal vůči jakékoliv třetí osobě (včetně osoby odvolatele) naplnění podmínek pro aplikaci § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů.

Odvolací orgán se s výše uvedenou argumentací povinného subjektu ztotožňuje. V posuzovaném případě je zcela zjevné, že zpracování dotčených osobních údajů není nezbytné pro ochranu práv či právem chráněných zájmů povinného subjektu coby správce těchto údajů. Povinný subjekt opakovaně ve svém rozhodnutí poukazuje na skutečnost, že účelem zpracování dotčených osobních údajů bylo pouze provedení výběrového řízení. Nebýt tedy podané žádosti odvolatele, lze se důvodně domnívat, že povinný subjekt by těmito údaji již v současné době nemusel či neměl disponovat (zejm. vzhledem k § 20 zákona o ochraně osobních údajů, archivním předpisům atd.).

Současně se podle názoru odvolacího orgánu neobjevila v procesu vyřizování předmětné části žádosti žádná relevantní indicie, která by svědčila pro existenci práva či právem chráněného zájmu odvolatele (jakožto potencionálního příjemce dotčených osobních údajů) nebo jiné osoby či osob, pro jehož ochranu by bylo nezbytné osobní údaje dotčených účastníků odvolateli poskytnout. Sám odvolatel neuvedl žádné relevantní skutečnosti vedoucí k opačnému závěru.

Podle § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů může správce zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů, pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení. Povinný subjekt ve vztahu k aplikovatelnosti tohoto ustanovení uvedl, že (cit.): *„seznam uchazečů daného výběrového řízení se netýká veřejně činných osob, funkcionářů ani zaměstnanců veřejné správy. Osoby, které byly účastníky výběrového řízení, byly pouze v pozici uchazečů o takové funkce, nikoliv že by takové funkce vykonávaly, jak předpokládá zákon. Výjimku podle ustanovení § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů by bylo možno aplikovat teprve v případě, pokud by se požadovaná informace týkala přímo osob veřejně činných či zaměstnanců veřejné správy. Skutečnost, že se jedná o výběrové řízení na pozici ve veřejné správě, nemůže sama o sobě vést k omezení či dokonce prolomení ochrany údajů naplňující znaky osobního údaje ve smyslu ustanovení § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů.“* Povinný subjekt dle názoru odvolacího orgánu zachytil v této citované části odůvodnění zcela dostatečně své úvahy vedoucí k závěru o neaplikovatelnosti § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů na posuzovaný případ. Odvolací orgán dodává, že se s tímto závěrem (jakož i jeho zdůvodněním) ztotožňuje. Dotčení účastníci nejsou osobami, ve vztahu k nimž by bylo dané ustanovení aplikovatelné.

Povinný subjekt v závěru svého odůvodnění rozhodnutí vztahujícího se k odmítnutí předmětné části žádosti přistoupil rovněž k provedení tříkrokového testu proporcionality (ve světle soudní judikatury), kdy v jeho rámci zvažoval kritérium vhodnosti, kritérium přiměřenosti a kritérium proporcionality v užším smyslu, a to s cílem určit, které z konkurujících si práv v tomto případě převáží, zda právo na soukromí dotčených účastníků, nebo právo odvolatele na poskytnutí požadovaných informací.

Při provádění tohoto testu dospěl povinný subjekt k závěru, že kritérium vhodnosti a potřebnosti není naplněno, a to (cit.): *„Vzhledem ke skutečnostem uvedeným výše – tedy že žadatel v žádném případě nemůže oprávněně a relevantně do jakéhokoliv řízení vstoupit a hodnotit například správnost výběru vítězného kandidáta, neboť takovým právem není nadán...“*. V rámci třetího kroku, tj. při posuzování kritéria proporcionality v užším smyslu, povinný subjekt rovněž dospěl k závěru, že toto kritérium naplněno není. Povinný subjekt shledal, že v daném případě převažuje právo dotčeného účastníka na ochranu soukromí nad právem odvolatele na poskytnutí požadovaných osobních údajů. Povinný subjekt uvedl (cit.): *„... je nutno důsledně dbát na ochranu osobních údajů uchazečů. Skutečnost, že se jedná o výběrové řízení na pozice ve veřejné správě, nemůže sama o sobě vést k omezení či dokonce prolomení ochrany údajů naplňující znaky osobního údaje ve smyslu ustanovení § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Skutečnost, že se určitá osoba, která je v zaměstnaneckém poměru k jinému zaměstnavateli zúčastní výběrového řízení u odlišného zaměstnavatele, je soukromou a velmi citlivou záležitostí.“*

Při posuzování testu proporcionality resp. testu veřejného zájmu provedeného povinným subjektem vyšel odvolací orgán mimo jiné z nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3208/16 ze dne 21. 3. 2017, v němž Ústavní soud

k provádění tohoto testu (poměrování konkurujících si práv) konstatuje (cit.): „Ze strany správních orgánů postačí elementární a bezformální úvaha, splňující pouze požadavky srozumitelnosti a přezkoumatelnosti;... soudy jsou k tomu vybaveny podstatně lépe, mj. běžně pracují s testem proporcionality.“.

Odvolací orgán dospěl k závěru, že povinným subjektem provedený test proporcionality odpovídá požadavku srozumitelnosti a přezkoumatelnosti. Povinný subjekt uvedl relevantní argumenty na podporu svého závěru, že v posuzovaném případě převáží právo dotčených účastníků na ochranu soukromí nad právem odvolatele na poskytnutí požadovaných osobních údajů. S tímto závěrem se odvolací orgán plně ztotožňuje, přičemž považuje za nutné dodat následující skutečnosti.

Za podstatu práva na ochranu soukromí je nutno primárně považovat to, že to je právě jednotlivec, který sám ve vztahu ke své osobě určuje, co má zůstat soukromé a co se má stát veřejným. Nepochybně stojí za připomenutí, že v posuzovaném případě někteří dotčení účastníci vyjádřili výslovný nesouhlas s poskytnutím svého jména a příjmení odvolateli. Takovéto vyjádření je nutno hodnotit jako důkaz toho, že tyto údaje považují za soukromé, a tedy že jejich (případné) poskytnutí je zásahem do tohoto soukromí (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 ze dne 17. 10. 2017). Důvody, které dotčení účastníci nejsou povinni nikomu sdělovat (a v posuzovaném případě ani nesdělili), přitom mohou být různé – ohrožení pozice u stávajícího zaměstnavatele, konkurenceschopnost na trhu práce, možnost vyjednat si lepší pracovní podmínky, obava z rozšíření informace o nezískání pracovního místa na základě dotčeného výběrového řízení apod.

V dané souvislosti není od věci rovněž připomenout článek 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, který stanoví povinnost státních orgánů a orgánů územní samosprávy „informovat o své činnosti“. Je přinejmenším diskutabilní a sporné, zda pod takto vymezenou informační povinnost lze podřadit informace o osobních údajích uchazeče o zaměstnání, a to z toho důvodu, že již nejde o informace o činnosti těchto orgánů, nýbrž o informace o jiné (soukromé) osobě, v posuzovaném případě navíc o osobách, které neváže k povinnému subjektu žádný relevantní vztah (nejdou zaměstnanci povinného subjektu apod.).

Dále je nutno zdůraznit, že pro jakoukoliv třetí osobu (myšleno osobu „vně“ procesu výběrového řízení) nemá informace v podobě jména a příjmení uchazeče žádnou vypovídací hodnotu ve vztahu k průběhu, výsledku či okolnostem daného výběrového řízení resp. konkrétního pohovoru. Tato informace tedy nemůže vést ani přispět k reálné kontrole výkonu veřejné moci, která je cílem zákonné úpravy poskytování informací (tj. účelem práva na informace) a o kterou usiluje odvolatel (což je patrné z jeho odvolání). V dané souvislosti je třeba zmínit, že odvolatel ve svém odvolání činí poznámky na adresu „kvality“ výběrové komise a průběhu ústního pohovoru a uvádí, že (cit.): „vyřízením žádosti by mohlo dojít k vcelku důkladné veřejné kontrole“. Jím uváděné skutečnosti (i kdyby měly reálný základ) však v žádném případě neospravedlňují omezení práva dotčených účastníků na ochranu jejich osobních údajů, resp. na ochranu soukromí.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti je tedy odvolací orgán přesvědčen (ve shodě s povinným subjektem) o tom, že v posuzovaném

případě je nutno upřednostnit právo dotčených účastníků na ochranu jejich soukromí před právem odvolatele na poskytnutí požadovaných informací.

Pro úplnost považuje odvolací orgán za nutné učinit stručnou zmínku ke zbývajícím (závěrečné) části odvolání vztahující se k odmítnutí části bodu 1 žádosti. Odvolatel v ní označuje za lživé tvrzení povinného subjektu o tom, že přímo dotčené osoby transparentnost výběrového řízení nezpochybňují. V první řadě je nutno uvést, že pro posouzení toho, zda lze odvolateli poskytnout informace o dotčených účastnících, není otázka, zda a kdo z dotčených účastníků zpochybňuje výběrové řízení, relevantní. Dále je třeba uvést, že je věcí každého uchazeče výběrového řízení, zda a do jaké míry uplatní svá práva vůči vyhlášovateli takového řízení (v tomto případě se předpokládá komunikace ze strany dotčeného účastníka, nikoli povinného subjektu). To, že některý účastník zpochybní výběrové řízení, navíc nepředstavuje žádnou speciální okolnost odůvodňující resp. ospravedlňující poskytnutí seznamu účastníků daného řízení třetí (nezúčastněné) osobě.

Odvolací orgán s odkazem na předchozí části tohoto rozhodnutí uzavírá, že rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí bodu 1 žádosti v rozsahu poskytnutí jména a příjmení uchazečů, kteří podali do předmětného výběrového řízení přihlášky a kteří jsou uvedeni ve Zprávě o posouzení uchazečů ve výběrovém řízení ze dne 25. 10. 2016 v seznamu uchazečů pod číslem 2, 3, 7, 8, 12-17, naplňuje požadavky, které na ně klade právní řád. Ve výroku uvedl ustanovení právních předpisů, podle kterých rozhodoval. V odůvodnění rozhodnutí se pak řádně vypořádal s relevantními zákonnými ustanoveními a na podporu svých závěrů zachytil své úvahy a argumenty. Za situace, kdy dospěl k závěru, že nelze aplikovat žádnou zákonnou výjimku svědčící ve prospěch poskytnutí požadovaných osobních údajů, provedl povinný subjekt test proporcionality, v němž poměřoval právo odvolatele na informace s právem dotčených účastníků na ochranu soukromí, a to s výsledkem, že v daném případě převáží právo dotčených účastníků na ochranu soukromí.

O předmětné části napadeného rozhodnutí proto rozhodl odvolací orgán tak, jak je uvedeno ve výroku č. 2 tohoto rozhodnutí o odvolání.

- c) Bod 2 žádosti odvolatele (v němž je požadováno zaslání *všech životopisů těchto uchazečů*) a bod 3 žádosti (v němž je požadováno zaslání *všech písemných koncepcí či jiných vizí, které předložili tito uchazeči v tomto výběrovém řízení*) odmítl povinný subjekt ve výroku napadeného rozhodnutí s odkazem na § 3 odst. 3 InfZ. V odůvodnění k tomu povinný subjekt uvedl: *„Povinný subjekt nedisponuje požadovanými dokumenty, neboť životopisy a další materiály po ukončení výběrového řízení byly uchazečům vráceny, žádné životopisy, písemné koncepce či vize tak nemá povinný subjekt k dispozici. Žadatel tak požaduje zaslání neexistující informace či dokumentu...“*.

S ohledem na uvedené odvolací orgán konstatuje, že odůvodnění odmítnutí bodu 2 a 3 žádosti je natolik stručné a nejasné, že není způsobilé k přezkumu. Staví-li povinný subjekt odmítnutí žádaných informací na faktickém důvodu jejich neexistence, pak v první řadě musí být tato neexistence „doložena“, resp. musí být doloženo, na základě jakých skutečností dospěl povinný subjekt k závěru, že požadované informace nemá. Tvrdí-li tedy povinný subjekt, že

„životopisy a další materiály“ byly uchazečům vráceny (a z tohoto důvodu jimi nedisponuje), pak musí povinný subjekt do spisu doložit, kdy konkrétně a jakým způsobem se tak stalo. Navíc je nutno uvést, že zatímco v případě životopisů by se z dikce odůvodnění dalo usuzovat, že jimi povinný subjekt v minulosti disponoval, v případě dokumentů požadovaných v bodě 3 žádosti toto nelze dovodit vůbec. Je tedy otázkou, zda byly předmětné dokumenty také vráceny nebo jimi povinný subjekt nikdy nedisponoval (např. proto, že je po uchazečích nepožadoval). Uvedené rozlišení má přitom význam z hlediska způsobu „doložení“ tvrzené neexistence.

Povinný subjekt nejenže ve svém odůvodnění zcela rezignoval na jakékoliv bližší vysvětlení aplikace důvodu neexistence (natož aby svůj závěr doložil), nevypořádal se ani s otázkou (ne)existence zákonné povinnosti požadované informace mít (odvolací orgán poznamenává, že řešení této otázky nelze odbýt jednou větou v předkládací zprávě). Povinný subjekt tak zatížil své rozhodnutí o odmítnutí bodu 2 a 3 žádosti vadou nepřezkoumatelnosti, což vedlo odvolací orgán k nutnosti zrušení této příslušné části napadeného rozhodnutí a vrácení bodů 2 a 3 žádosti k novému vyřízení (viz bod 3 výroku tohoto rozhodnutí o odvolání).

Pokud jde o námitky odvolatele uvedené v odvolání k odmítnutí bodů 2 a 3 žádosti, na tyto bylo z větší části reagováno skrze výše zmíněná zjištění a závěry odvolacího orgánu. Na tomto místě stojí za speciální zmínku skutečnost, že odvolatel postrádá v napadeném rozhodnutí vysvětlení, jak bylo naloženo s životopisem vítězné uchazečky. V rámci doplnění podaného odvolání (viz podání ze dne 25. 4. 2018) pak poukazuje na skutečnost, že v napadeném rozhodnutí se povinný subjekt ani slovem nezmněl o tom, že jinak nakládal s životopisy neúspěšných uchazečů a jinak vítězky výběrového řízení. Odvolatel následně konstatuje, že povinný subjekt zcela lživě uvedl, že všechny životopisy byly uchazečům vráceny, přičemž toto své tvrzení odvolatel opřel o sdělení ředitele Státního okresního archivu v Prostějově, který odvolatele informoval, že životopis uchazečky byl zařazen do jejího osobního spisu, který je nyní veden přímo příspěvkovou organizací.

Povinný subjekt k tomu ve své předkládací zprávě uvedl, že životopis vítězné uchazečky nemá k dispozici a informaci o tom, který jiný subjekt by ho mohl mít, není povinen zjišťovat.

Vzhledem k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterým byl odmítnut bod 2 žádosti odvolatele, je nemožné se vyjádřit konkrétně k uvedené námitce odvolatele a reakci povinného subjektu. Nicméně je možno konstatovat, že předpokladem pro to, aby odvolací orgán potvrdil případné opětovné odmítavé rozhodnutí povinného subjektu z faktického důvodu neexistence požadované informace, bude skutečnost, že povinný subjekt prokáže a doloží, že životopisem vítězné uchazečky nedisponuje a ani nemá zákonnou povinnost disponovat. Pokud tyto požadavky povinný subjekt naplní, pak dikci zákona (a ustálené soudní judikatuře) bude učiněno zadost. V takovém případě pak bude také zcela irrelevantní, že informací disponuje jiný subjekt (dotčená příspěvková organizace), protože žádostí oslovený povinný subjekt nebude povinen příslušnou informaci za účelem jejího příp. poskytnutí opatřovat. Jiná situace by ovšem nastala v případě, kdy by byla shledána zákonná povinnost povinného subjektu mít požadovanou informaci a tento jí nedisponoval. Je tedy na povinném subjektu, aby při novém vyřizování

bodů 2 žádosti svůj postup řádně objasnil a při podání opravného prostředku také doložil.

- d) Ohledně bodů 6 a 7 žádosti odvolatele je ve výroku napadeného rozhodnutí uvedeno, že tyto se částečně odmítají – bod 6 v rozsahu „poskytnutí informace o výši platu ředitelky“ a bod 7 v rozsahu „poskytnutí informace o výši udělených odměn“.

Odvolacímu orgánu není jasné, proč povinný subjekt v případě bodu 6 žádosti hovoří ve výroku o částečném odmítnutí, když s ohledem na dikci tohoto bodu je informace o platu ředitelky typově jedinou informací požadovanou v tomto bodě (dovětek „v jednotlivých měsících jejího působení ve funkci až k dnešnímu dni“ se již týká požadované struktury poskytnutí dané informace). Fakticky jde tedy o odmítnutí celého bodu 6 žádosti (tento závěr je mimo jiné podpořen i faktem, že povinný subjekt ve svém dopise ze dne 3. 4. 2018 čj. PVMU 44612/2018 19 uvádí k bodu 6 žádosti (cit.): „Vydáno rozhodnutí o odmítnutí“).

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, které se vztahuje k odmítnutí bodu 6 a části bodu 7 žádosti, je zřejmé, že klíčovou roli v daném případě sehrává otázka možnosti aplikace § 8b InfZ ve světle přelomového nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 ze dne 17. 10. 2017 (dále jen „platový nález“), který je dopodrobna zasvěcen platové problematice, přesněji podmínkám, za kterých lze poskytovat informace o platech a odměnách zaměstnanců ve veřejné správě.

Ústavní soud v tomto značně rozsáhlém nálezu mimo jiné uvedl (cit.): „*Článek 17 odst. 1 Listiny zaručuje (obdobně jako článek 10 odst. 1 Úmluvy) právo na přístup k informacím. Ustanovení článku 17 odst. 5 Listiny zavazuje státní orgány a orgány územní samosprávy poskytovat informace o své činnosti „přiměřeným způsobem“ s tím, že podmínky a provedení tohoto závazku, resp. jemu odpovídajícího práva, stanoví zákon. Právo na informace ve veřejném zájmu není absolutní; pokud jeho výkon zasahuje do práva na ochranu soukromého života, chráněného článkem 10 Listiny a článkem 8 Úmluvy, je nutno v každém jednotlivém případě všechna tato práva poměřovat a zajistit mezi nimi spravedlivou rovnováhu.*“

Aby ono hledání „spravedlivé rovnováhy“ Ústavní soud všem povinným subjektům usnadnil, přistoupil v rámci bodu č. 125 platového nálezu k formulaci „platového testu“, který by měl sloužit coby vhodný nástroj pro řešení sporných situací, ke kterým nevyhnutelně dochází, v momentech, kdy je povinný subjekt – orgán veřejné správy, nucen vypořádat se zodpovědně s žádostí dle InfZ, jejímž předmětem jsou platové poměry konkrétních zaměstnanců. Ústavní soud k tomuto ve svém nálezu uvedl, cit.: „*Povinná osoba může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance vyžádané na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky:*

- a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu;
- b) informace samotná se týká veřejného zájmu;
- c) žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“;
- d) informace existuje a je dostupná.

*Nejsou-li **všechny** tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny.“*

V posuzovaném případě je ze spisového materiálu zjevné, že povinný subjekt s ohledem na předmětný nálezn Ústavního soudu zaslal odvolateli dopisem ze dne 19. 3. 2018 čj. PVMU 45028/2018 19 výzvu k doplnění žádosti o sdělení (cit.): „1) důvodů a účelu, pro který informace požadujete a 2) zda jste se v minulosti účastnil veřejné diskuse o otázkách veřejného zájmu v roli „společenského hlídačského psa“ a v jaké konkrétní podobě.“.

Odvolatel odpověděl na výzvu povinného subjektu dopisem ze dne 20. 3. 2018, v němž kromě soukromého důvodu vyžádání informací uvedl (cit.): „Jako občan Statutárního města Prostějova se samozřejmě velmi zajímám o záležitosti věcí veřejných, zejména pak o otázky související s chodem zdejší samosprávy. Pokud došlo ke vzniku nové příspěvkové organizace města, přirozeně mě zajímá její hospodaření a platové poměry její ředitelky... Účelem žádosti není zveřejnění, maximálně pak použití před soudem. I když nevylučuji, že bude-li výše platu anebo odměn nějakým extrémním způsobem skandální či kontroverzní, tak se uchýlím i ke zveřejnění, jako krajnímu kroku obrany veřejného zájmu, který je pro mě a mé konání rozhodující. Tedy důvodů, pro které o získání předmětných informací usiluji, je vícero a všechny směřují k důsledné obraně veřejného zájmu, což musí povinný subjekt při posuzování, zda žádosti vyhová, zohlednit.“.

V souvislosti s výše uvedeným je pak třeba zmínit, že odvolatel se ve svém odvolání ohradil proti postupu povinného subjektu, kdy tento se ve zmíněné výzvě dotazoval na důvod a účel, pro který je informace požadována, a vyjádřil domněnku, že tento dotaz povinného subjektu byl nezákonný a svévolný. Odvolací orgán však tuto domněnku odvolatele nesdílí. Předně je třeba uvést, že postup povinného subjektu odpovídá postupu, který pro takovýto případ doporučilo Ministerstva vnitra jako metodický orgán pro oblast InfZ ve svém metodickém doporučení čj. MV-138779-7/ODK-2017. V tomto materiálu, který byl vydán v reakci na platový nálezn Ústavního soudu, Ministerstvo vnitra mimo jiné uvedlo (cit.): „**Platový nálezn předpokládá, že povinné subjekty před zpřístupněním informace budou hodnotit jak osobu žadatele (třetí bod platového testu), tak účel požadovaných informací, jejich využitelnost a nezbytnost z hlediska veřejného zájmu a související veřejné diskuse (první a druhý bod platového testu).** Tu nastává problém s ohledem na povinné náležitosti žádosti podle § 14 odst. 2 InfZ. Informační zákon totiž s povinností žadatele blíže vymezovat svou vlastní osobu i účel požadovaných informací nepočítá... V optimálním případě žadatel již v podané žádosti vymezí (vyloží), zda a jak jsou splněna hlediska Ústavního soudu. V tomto případě již není nutné žadatele jakkoli kontaktovat a povinný subjekt se při vyřizování žádosti soustředí na to, zda žádost platovým testem skutečně projde... Zřejmě častější budou situace, v nichž žadatel splnění kritérií podle nálezu nijak prokazovat nebude, nebo tak učiní zjevně nedostatečně. Protože odpovědnost za řádné provedení platového testu nese povinný subjekt, je **namísto žadatele vyzvat, aby příslušné údaje povinnému subjektu s odkazem na požadavky Ústavního soudu doplnil...** Půjde o výzvu, kterou

lze právně opřít o základní zásady činnosti správních orgánů, konkrétně o § 4 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť i žadatel je dotčenou osobou a musí mu být dána možnost hájit jeho oprávněné zájmy, v daném případě zájem na získání požadované informace.“ Ve světle uvedeného je odvolací orgán přesvědčen, že povinný subjekt nepostupoval nestandardně či snad v rozporu se zákonem, když se snažil zjistit, jsou-li naplněny podmínky platového testu. Jedinou formální výtka, která však neovlivňuje zákonnost postupu povinného subjektu při uplatnění výzvy, lze vyslovit jen ohledně toho, že povinný subjekt svou výzvu opírá o ustanovení § 14 odst. 5 písm. b) InfZ, které je v daném případě neaplikovatelné.

Pokud jde o samotné provedení platového testu povinným subjektem, odvolací orgán uvádí následující.

V případě bodů c) a d) výše citovaného platového testu povinný subjekt dospěl k závěru, že podmínky v nich uvedené (tj. postavení odvolatele coby tzv. „společenského hlídačského psa“ + *existence a dostupnost informace*) jsou v daném případě splněny. S tímto závěrem povinného subjektu se odvolací orgán plně ztotožňuje a není proto třeba se jím dále zabývat.

Poněkud složitější situace ovšem nastává v případě otázky (ne)naplnění zbývajících bodů platového testu, resp. podmínek v nich uvedených. Povinný subjekt dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že tyto podmínky (vymezené v bodech a) a b) platového nálezu) splněny nejsou a že je tedy třeba postupovat podle § 8a InfZ, resp. § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů s přihlédnutím k § 10 zákona o ochraně osobních údajů. V rámci odůvodnění tohoto svého závěru povinný subjekt nejprve poukazuje na obsah doplnění žádosti provedeného odvolatelem (dopisem ze dne 20. 3. 2018) a také z něj některé pasáže cituje. Následně povinný subjekt vyslovuje názor, že (cit.): *„k poskytnutí informace o výši platu či odměny konkrétního zaměstnance, nemůže samo o sobě přispět k diskuzi o souladu výše zmíněného nálezu Ústavního soudu ve vztahu k veřejné kontrole hospodárného nakládání s veřejnými prostředky a prokázat účelnost provedení organizační změny.“* K tomuto citovanému názoru považuje odvolací orgán již na tomto místě poznamenat, že jeho „zajímavé“ jazykové vyjádření jde zcela na úkor jeho srozumitelnosti.

Povinný subjekt dále poukazuje na skutečnost, že musí být rovněž splněna podmínka, že poskytnutí informace o platu a odměně konkrétního zaměstnance je pro vedení dané diskuze nutné, tj. že v daném případě existují konkrétní relevantní pochybnosti o výši platu či odměn s ohledem na pracovní či jiné veřejné aktivity daného zaměstnance. V této souvislosti pak povinný subjekt konstatuje, že žadatel ve své žádosti neuvádí takové pochybnosti kromě obecného konstatování, že ho zajímá hospodaření a platové poměry ředitelky a řešení soukromé kauzy. Povinný subjekt vyslovuje názor, že veřejné kontroly a účelnosti provedení reorganizace lze dosáhnout i jinými prostředky, které nezasáhnou do práv dotčených osob (např. informací o hospodářském výsledku, souhrnných nákladech na mzdové prostředky apod.) a následně uvádí (cit.): *„Z výše uvedeného je zřejmé, že poskytnutí informace o výši platu a odměnách ředitelky nemůže přispět k věcné diskuzi ohledně obsahu nálezu Ústavního soudu, dle bodu 125 nálezu Ústavního soudu. Není dále splněna podmínka nálezu Ústavního soudu uvedení v bodě 125 písm. b), tedy informace samotná se netýká s ohledem na*

výše uvedené souvislosti veřejného zájmu, pouze se o něj účelně opírá.“.

Konečně pak stojí za zmínku názor povinného subjektu, že v žádosti odvolatele lze spatřovat zneužití práva na informace, kdy žádost se stala prostředkem k řešení ryze soukromé záležitosti a „potrestání“ dotčené osoby.

Odvolatel se k výše uvedenému odůvodnění povinného subjektu vyjádřil v odvolání takto: *„Povinný subjekt nesprávně tvrdí, že poskytnutí výše platu a odměny nemůže přispět k veřejné debatě o hospodárném nakládání s veřejnými prostředky. S tím zásadně nesouhlasím. Když povinný subjekt zřizoval předmětnou příspěvkovou organizaci, jeho představitelé opakovaně mluvili o lepším hospodaření s majetkem kina, možností vyšších tržeb a podobně. Je tedy logické, že poté, co toto usprádání rok a čtvrt funguje, má veřejnost zájem posoudit, zda je či není ekonomicky výhodné, či jak se navýšily náklady, zejména ty mzdové. Protože povinný subjekt velmi dobře ví, že náklady na pochybně vybranou ředitelku, xxxxxxxxxxxxxxxx, byly enormní a její odměny i na jeho poměry značně nestandardní, zdráhá se informace zveřejnit v úmyslu zamezit tak veřejné kontrole jeho hospodaření. Nicméně v obecné rovině nelze se ztotožnit s jeho argumentem, že k této oblasti posuzování veřejného zájmu nemůže výše těchto mzdových nákladů přispět. Samozřejmě může. Je pak na kvalitě veřejné diskuse, v jakém kontextu (např. srovnání s kvalitou služeb) bude tyto náklady veřejnost porovnávat, to však už povinnému subjektu nepřísluší řešit. K tvrzení, že musí existovat pochybnosti o práci tohoto zaměstnance, aby tato veřejná kontrola byla nezbytná, je třeba uvést, že tyto pochybnosti samozřejmě existují a povinnému subjektu jsou známy, neboť občané se na něj a jeho představitele s nimi obracejí. Jednalo se o celou škálu chyb, od těch méně závažných (kdy se xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx vydávala za ředitelku školy či kina Oko Šumperk) anebo podstatných, kdy v duchu principu „věřím jen té statistice, kterou sama zfalšují“ svévolně upravila výsledky návštěvnosti kina. Kauza byla medializována... K vyjádření povinného subjektu, že zneužívám právo na informace, když se pokouším o „potrestání dotčené osoby“ a že se jedná o řešení soukromé záležitosti, uvádím, že jsem poměrně podrobně popsal veřejný zájem na poskytnutí požadovaných informací.“.*

Na základě důkladného posouzení obsahu všech relevantních dokumentů a skutečností je odvolací orgán nucen konstatovat, že napadené rozhodnutí v části týkající se odmítnutí informací v podobě výše platu a odměn ředitelky dotčené příspěvkové organizace nelze potvrdit, neboť je v této zmíněné části s ohledem na okolnosti případu nepřezkoumatelné.

Je nutno konstatovat, že odvolatel ve svém dopisu ze dne 20. 3. 2018 (doplnění žádosti) uvedl kromě soukromého zájmu na získání požadovaných informací (který je pro posouzení naplnění platového testu irelevantní) rovněž skutečnosti, které naznačují veřejný zájem na jejich poskytnutí. Jak již bylo shora citováno, odvolatel zejména uvedl, že pokud došlo ke vzniku nové příspěvkové organizace města, tak ho přirozeně zajímá její hospodaření a platové poměry její ředitelky a že nevyklučuje – bude-li výše platu anebo odměn nějakým extrémním způsobem skandální či kontroverzní – zveřejnění předmětné informace coby krajní krok obrany veřejného zájmu. V reakci na konstatování povinného subjektu v napadeném rozhodnutí, že nebyly uvedeny konkrétní relevantní pochybnosti o výši platu či odměn s ohledem na pracovní či jiné veřejné aktivity daného zaměstnance, pak odvolatel ve svém odvolání

uvedl již výše citované, a to, že (cit.): „...*tyto pochybnosti samozřejmě existují a povinnému subjektu jsou známy, neboť občané se na něj a jeho představitele s nimi obracejí. Jednalo se o celou škálu chyb, od těch méně závažných (kdy se xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx vydávala za ředitelku školy či kina Oko Šumperk) anebo podstatných, kdy v duchu principu „věřím jen té statistice, kterou sama zfalšují“ svévolně upravila výsledky návštěvnosti kina. Kauza byla medializována...*“. Rovněž je nutno zmínit, že odvolatel ve svém odvolání konstatuje (cit.): „*Protože povinný subjekt velmi dobře ví, že náklady na pochybně vybranou ředitelku, xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx, byly enormní a její odměny i na jeho poměry značně nestandardní, zdráhá se informace zveřejnit v úmyslu zamezit tak veřejné kontrole jeho hospodaření.*“ Právě skutečnosti (viz předchozí citace), které uvedl odvolatel ve svém odvolání, mohou být pro posouzení věci klíčové, a i když byly výslovně zmíněny až v tomto opravném prostředku, nelze je v žádném případě ignorovat. Je nutno zdůraznit, že povinný subjekt se k nim v předkládací zprávě (ani jiným způsobem) nijak nevyjádřil, neuplatnil žádné argumenty, natož aby např. odvolacímu orgánu předložil dokumenty, které by případně vyvracely odvolatelovo tvrzení týkající se nestandardního odměňování (na okraj je vhodné poznamenat, že odvolací orgán nemá k dispozici ani samotné požadované informace, tím spíše nedisponuje např. údaji umožňujícími příslušné srovnání).

Je třeba poznamenat, že povinný subjekt je povinen posoudit naplnění bodů a) a b) platového testu ze všech možných úhlů pohledu. Jak již bylo výše uvedeno, povinný subjekt nese primárně odpovědnost za řádné prověření důvodů pro neposkytnutí informací a očekává se proto v tomto směru jeho aktivita (je vhodné podotknout, že žadatel nemá povinnost reagovat na výzvu povinného subjektu ohledně sdělení skutečností rozhodných pro provedení platového testu a i v takovém případě pak musí povinný subjekt zhodnotit naplnění podmínek platového testu).

S ohledem na výše uvedené okolnosti je třeba konstatovat, že odůvodnění provedené povinným subjektem ve vztahu k odmítnutí bodu 6 a části bodu 7 žádosti je nedostatečné, nelze na jeho základě učinit jednoznačný závěr o oprávněnosti postupu povinného subjektu v daném případě. Navíc některé pasáže předmětného rozhodnutí jsou nesrozumitelné a zmatečné, čehož příkladem je mimo již výše uvedené zejména skutečnost, že povinný subjekt opakovaně zdůrazňuje, že informace nemůže přispět k věcné diskuzi ohledně obsahu nálezu Ústavního soudu. Na tomto místě je ovšem nutno poznamenat, že při posuzování naplnění podmínek platového testu je třeba zkoumat, zda účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu, nejde tedy o diskusi nad obsahem předmětného nálezu, takové dovozování je zcela absurdní.

S ohledem na nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí a zmatečnost některých jeho částí je tedy nutno hodnotit postup povinného subjektu při odmítnutí požadovaných informací (výše platu a odměn ředitelky dotčené příspěvkové organizace) jako nepřezkoumatelný.

V dané souvislosti se nelze nevyjádřit ke konstatování povinného subjektu v napadeném rozhodnutí, že (cit.): „...*v této žádosti lze spatřovat zneužití práva na informace, tj. neslouží pro uspokojení potřeby po informacích věcně se vztahujících k obsahu výše zmíněného nálezu a metodického doporučení, nýbrž se stala zástupným prostředkem k řešení ryze soukromé záležitosti*

a „*potrestání*“ *dotčené osoby*“. Odvolacímu orgánu v první řadě není jasné, zda povinný subjekt napadené rozhodnutí tímto staví i na faktickém důvodu odmítnutí spočívajícím ve zneužití práva na informace, nebo zde vyslovuje jen jakousi domněnku. V každém případě je však nutno konstatovat, že zákaz zneužití práva je v jistém smyslu ultima ratio, proto musí být uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s jinými obdobně důležitými principy vlastními právnímu řádu, s nimiž se může střetnout (srov. např. usnesení NSS sp. zn. 8 As 1/2015 ze dne 24. 2. 2015). Z tohoto pohledu je nutno uvést, že uplatnění tohoto faktického důvodu předpokládá zcela přesvědčivé odůvodnění, které navíc obстоjí pouze za předpokladu, že nebude současně shledáno naplnění podmínek platového testu pro poskytnutí požadovaných informací (v opačném případě by totiž byla argumentace zneužitím práva zcela nesmyslná), což v posuzovaném případě nelze posoudit s ohledem na již vyslovenou nepřezkoumatelnost postupu povinného subjektu při odmítnutí požadovaných informací.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti proto bylo ve vztahu k bodu 6 a části bodu 7 žádosti odvolatele rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku č. 3 tohoto rozhodnutí odvolacího orgánu.

Závěrem považuje odvolací orgán za nezbytné vyjádřit se k části VII odvolání odvolatele, v níž tento uvádí, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrná účelová snaha povinného subjektu za každou cenu odůvodnit svůj postup spočívající v odmítnutí žádosti, což opírá o konkrétně specifikovanou výzvu dotčenému účastníkovi a konstatuje, že už třetí den po podání žádosti xxxxxxxxxxxx uvádí, že předpokládaným způsobem vyřízení žádosti o informace je vydání rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti. Odvolatel pak dále uvádí (cit.): *„Tedy pokud správní orgán už v tak rané fázi řízení o poskytnutí informace, aniž by měl vyjádření dotčených osob, předjímal negativní výsledek řízení, je zjevné, že rozhodnutí je účelové a je motivováno politicky. Domnívám se též, že touto formulací se povinný subjekt pokoušel dotčené osoby manipulovat... Část dotčených osob tak na výzvu povinného subjektu nereagovalo. Tímto excesem povinného subjektu tak bylo výrazně ovlivněno poskytování informací a mělo to značný psychologický dopad na reakce či spíše „nereakce“ dotčených osob. Už jen z tohoto důvodu by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno. K této části odvolání se vyjádřil povinný subjekt ve své předkládací zprávě, když uvedl, že (cit.): „Sdělení informace o předpokládaném způsobu vyřízení žádosti v případě zaslané výzvy je běžnou praxí povinných subjektů, není předjímáním negativního rozhodnutí“*, přičemž v dané souvislosti poukazuje na odbornou literaturu (a to Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016). Odvolací orgán konstatuje, že postup, kdy povinný subjekt uvede ve výzvě dotčeným osobám i informaci o uvažovaném (předpokládaném) způsobu vyřízení žádosti, je zcela legální a žádoucí a má svou oporu nejen v odborné literatuře a metodických materiálech Ministerstva vnitra coby metodického orgánu (viz např. metodické doporučení čj. MV-138779-7/ODK-2017), ale zejména i v samotné judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek NSS sp. zn. 1 As 189/2014 ze dne 17. 12. 2014). Je tedy nutno se důrazně ohradit proti všem výše zmíněným názorům a závěrům odvolatele, které tento uvedl v části VII svého odvolání.

P o u č e n í

Proti rozhodnutí o odvolání se nelze dále odvolat (§ 91 odst. 1 věta první správního řádu).

Mgr. Šárka Calábková
vedoucí oddělení legislativy a dozoru

Rozdělovník:

1. odvolatel – DS
2. dotčení účastníci – poštou
3. povinný subjekt
4. spis